

Tot el que cap en una mirada

I aquí es produeix la màgia: es gira i mira la seva dona, que és just al darrere

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=PxRKP940Fdw>

Sempre m'han fascinat les mirades. El contingut invisible i dens que la majoria de vegades hi sura, com si en la distancia dels ulls hi hagués un tub transparent ple de dades sobre l'acte comunicatiu que s'està duent a terme sense articular ni un sol mot.

Hi ha mirades de curiositat, que col·lisionen mentre exclamen silenciosament «Qui ets? M'interesses. Et vull conèixer», hi ha mirades de desig, que converteixen el tub en un recipient incandescent ple de sentiments inconnexos. Hi ha mirades de coneixença plàcida, d'escoltar l'altre, delerosos de saber-ne més, volent que les noves dades flueixin pel canal que s'acaba d'obrir com un riu que fa el seu curs, tranquil·lament.

Naturalment, també hi ha mirades de rebuig, mirades de reprovació, plenes d'antecedents i de «ja t'ho deia», mirades de tristesa continguda, que embussen el canal amb paraules que no gosen sortir. Mirades d'ira, d'odi i de ràbia. Sí, també existeixen, però el missatge que contenen no m'interessa tant.

De totes, totes les mirades, la meva preferida és la que va en dues direccions, d'una manera equilibrada i justa: la mirada de complicitat. M'agrada perquè és la que, amb tota seguretat, conté més informació: històries viscudes, coneixença profunda, referents comuns? i encara que jo no en sigui la receptora, sempre m'alegra captar, com una petita guspira, una mirada còmplice al meu voltant.

L'any 2005 Jonathan Demme va passar dues nits d'agost al Ryman Auditorium de Nashville per filmar el documental-concert *Neil Young: Heart of Gold*. No era un concert normal: el Ryman Auditorium és un dels símbols del country, seu del Grand Ole Opry, un cicle setmanal de concerts que va començar el 1925 i encara dura. Del 1969 al 1971, va ser el plató del mític *The Johnny Cash Show* i milers d'artistes, countries o no, hi han deixat la seva empremta.

El més important, tanmateix, era que Young tornava a tocar després d'una delicada intervenció per un aneurisma cerebral força greu que el va afectar durant la gravació de *Prairie Wind*. Tot el concert emana una mena d'aire místic, de retorn, d'emoció continguda. Hi ha tota la seva banda, i la seva dona Pegi Young fent les veus amb Emmylou Harris.

Durant tota la primera part del concert, Young repassa els temes que componen el seu nou disc, *Prairie Wind*. A la segona part es passeja per alguns dels seus grans èxits: sona l'intro de guitarra acompanyada del frec de l'escombra i la primera frase de *Harvest Moon* s'obre pas. Young canta, amb els ulls tancats. L'steel guitar li contesta. Tot és mil·limètric, perfecte. A l'auditori hi ha un silenci sepulcral.

Després de l'interludi amb l'harmonica, Young canta la tornada per darrera vegada «Because I'm still in love with you, I wanna see you dance again...». I aquí es produeix la màgia: es gira i mira la seva dona, que és just al darrere. I ella li somriu. I Demme ho capta. I jo visualitzo el flux de dades que hi ha en aquella mirada que no dura ni cinc segons [al minut 4:20 del vídeo (<https://www.youtube.com/watch?v=PxRKP940Fdw>)]. Una mirada en què hi caben 30 anys de vida en comú, amb alts i baixos, amb problemes i alegries. Una mirada de complicitat que destil·la un amor tan profund que commou. Un «gràcies per ser-hi, encara t'estimo» bidireccional, que dura el que Young triga a dir «Because I'm still in love with you, on this Harvest Moon» i tornar-se a girar cap al públic.

Si, de sempre, *Harvest Moon* m'havia semblat una de les cançons d'amor més tendres que mai s'havien escrit, després de veure el concert del Rymanb encara creix més, quan penso en aquests cinc segons de complicitat, en totes les coses secretes que una cançó pot amagar per a dues persones.

En totes les coses que caben en una sola mirada.

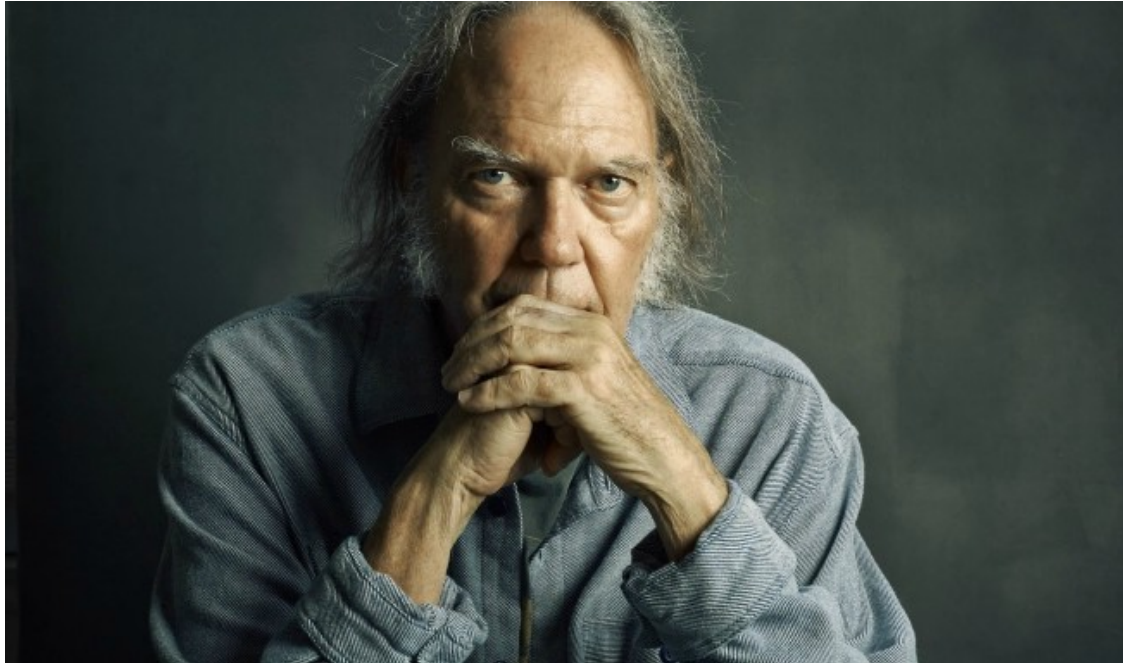

Foto: www.influenciamagazine.com